

Joep Junger: 'Ik wil niet gaan naar de dood' De strijd van een Maleisische jongen tegen de dood. Uitgeverij Boekscout, Soest 2013. ISBN 9789462069596 (Darmkanker/Hiv/Allochtonen/ PO/1) Zie ook www.boekscout.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl: Egodocument van Joep Junger waarin hij beschrijft hoe hij in de Gay scene de Maleisische Ambri, tegenkomt, die de liefde van zijn leven wordt, zijn Jemputje. Ambri blijkt Hiv-positief te zijn. Joep Junger beschrijft hoe zij leefden, en hoe Ambri uiteindelijk stierf aan de gevolgen van darmkanker. Gedurende hun leven samen dat zeven jaren, één maand en één dag duurde, en Ambri's dood, speelden ook religieuze opvattingen vanuit de Islam een rol. Boek van 224 pagina's

Over de schrijver: Joep Junger(1961)) werkte jarenlang als docent totdat in 2010 de ziekte van Ménière werd gediagnosticeerd, en hij zijn vak niet meer kon beoefenen. In de ontstane 'vrije tijd' begon hij dit boek te schrijven over zijn leven met mijn grote liefde Ambri. Hij woont in Amsterdam.

Korte Beschrijving: Joep Junger beschrijft hoe hij tijdens een avondje stappen in Amsterdam de mooie Maleisische Ambri tegenkomt. Zij raken verliefd en krijgen een relatie. Joep beschrijft hoe zij gingen met elkaar omgingen, samenwonen, hun leven deelden totdat Ambri uiteindelijk dood gaat. Hun beide families staan zeer verschillend tegenover homoseksualiteit ; zijn ouders vinden het volkomen normaal, maar binnen de islamitische cultuur mag homoseksualiteit niet geuit worden. De familie van Ambri weet dan ook niet dat hij homoseksueel is en dat dat een belangrijke reden is waarom Ambri weg is gegaan uit Maleisië.

Joep schrijft open over hun leven: hoe hij zijn werk deed, in de gay scene uit ging, soms drugs gebruikten, hoe zij kozen voor elkaar, elkaars Jemputjes waren. Ambri had ook toen nog andere seksuele contacten , hij bleek HIV-positief te zijn en werd regelmatig ziek. Hij wilde echter niets weten van medicijn gebruik. Joep beschrijft hoe hij voor hem zorgde en dat hun relatie beïnvloedde. Hij probeerde hem zijn medicijnen te laten slikken, maar dat ging regelmatig fout. Toen Ambri bijna dood was gegaan, wist hij dat hij aan de cocktail moest. Toen alles eindelijk goed leek te gaan, werd bij Ambri een dikke darmtumor geconstateerd. En als Ambri stervende is komen verschillen in de normen en waarden op scherp te staan. Ambri wilde graag een Islamitische begrafenis en Joep had zijn streng Islamitische zusje laten komen als steun voor Ambri in deze laatste dagen. Het botste heftig tussen Ambri 's zus en Joep. Joep moest meerdere stappen terug doen om Ambri met Islamitische rituelen te kunnen begraven. Maar dat deed hij, met pijn in het hart en dubbele gevoelens, uit liefde voor zijn Jemputje.

Wat viel op: Hoe open en eerlijk Joep schrijft over zijn leven met Ambri, het uitgaan in de gay scene, hun liefde voor elkaar. Hoeveel moeite Joep deed om zijn Ambri volgens zijn geloof te laten begraven ook al moest hij daarvoor afstand houden. Hoeveel moeite de familie van Ambri had met homoseksualiteit als gevolg van hun geloofsovertuiging.

Citaten:

Pag.54: 'Onze relatie veranderde van een erotische liefdesrelatie waar de vonken vanaf spatte, in een zorgrelatie met grote liefde. Dat is een wezenlijk verschil. Toen we later weer wat vaker uitgingen, dronk hij alcohol en bleef ik gecontroleerd mineraalwater drinken.'

Pag.55: ' Een patiënt overlijdt niet aan aids, maar aan een infectie of een toename van schadelijke cellen in het systeem doordat het immuunsysteem gewoon niet meer werkt. Probeer dat maar eens uit te leggen aan iemand die vanwege zijn Islamitische achtergrond alle macht in de handen van Allah legt, zonder zelf enige verantwoording te nemen voor zijn daden. Zo iemand was Ambri dus.'

Pag.97: 'Een ziekenhuis lijkt een beetje op een warenhuis of supermarkt. Je gaat er naar toe als klant en je wilt ook bediend worden als klant. Het enige verschil bestaat uit het feit dat je in plaats van klant 'patiënt' bent en dat er aan jouw lichaam gesleuteld wordt. Het is niet makkelijk om zo maar even van ziekenhuis te veranderen, zelfs niet als je ontevreden bent.

Je blijft dan met je probleem zitten. Als je niet goed behandeld wordt kun je dus niet zomaar naar een ander filiaal toegaan.'

Pag.99: 'Zelf ben ik nu ook al vijf keer aan m'n darmen geopereerd en het voelt echt niet fijn. Die pijn blijft maar doorzeuren. Je wordt er gewoon doodmoe van.'

Pag.187: 'Het geloof zou die zondag wederom voor een conflict zorgen.'

Pag.197: 'De sjahada moet in het oor van de stervende gefluisterd worden zodra deze de laatste adem uitblaast. Ambri wilde niet dood en verzette zich heftig.'

Pag.199: 'Zijn mooiste cadeau aan mij had hij voor het laatst bewaard. Hij stierf in mijn armen.'

Recensie/Extra: <http://boekscout.nl/shop/ViewProduct.aspx?bookId=3947>

Toen ik aan mijn boek begon had ik eigenlijk maar één simpel doel voor ogen. Ik wilde Ambri's verhaal vertellen. Ik wilde ter nagedachtenis aan hem een documentje maken dat iedereen zou kunnen lezen. Iedereen moest weten wat voor een mooie, zware en verdrietige jaren wij samen hadden meegemaakt. Iedereen moest weten dat twee mannen gewoon zielsveel van elkaar kunnen houden.

De auteurs zelf over thema's/bodschappen in het boek:

Al schrijvende ontdekte ik dat ons leven, zijn leven, bol had gestaan van dilemma's. Zijn hele leven lang had hij keuzes moeten maken zoals wij allen. In zijn geval echter waren de keuzes vaak niet vrijwillig. Zijn geloof, de Islam, dwong hem om zijn eigen 'ik' te verloochenen. Hij gebruikte alcohol. Hij was homo. Hij bad nooit. Over al deze zaken moest hij liegen tegen zijn familie;

“Het is het ultieme voorbeeld van hoe mensen vanuit hun ‘niet uit eigen vrijwillige keuze’ opgelegd geloof, hun kop in het stand dienen te steken. Waar een streng geloof regeert, moet je dus altijd op je hoede zijn. Volgens Ambri’s familie was hij dus een goed Moslim omdat hij om de doodeenvoudige reden nooit bevraagd is over zijn eigen gemaakte levenskeuzes.

Hij was een heel goed mens, maar dat is van volkomen ondergeschikt belang in het geloof.” (blz 56)

In de tijd dat wij samen waren stond zijn gezondheid centraal. Ik hield van hem en hij hield van mij. Ik was degene op wie hij, uit frustratie om zijn aftakelende lichaam, boos kon en mocht worden. Ja dat deed pijn, maar ik moest het accepteren;

“Na eerst wat met hem gepraat te hebben richtte de internist zich tot mij om te vragen hoe of ik dit allemaal beleefde. Nog vóór dat ik kon antwoorden reageerde Ambri woedend. Voor mij zou het allemaal makkelijk zijn, want ik had toch nergens last van. Hij hield mij verantwoordelijk voor al zijn ellende.” (blz 140)

“Toen ik terug kwam in de kamer was Ambri’s boosheid natuurlijk allang weg.

Hij keek me weer zo verliefd en verdrietig aan.

Toen hij mijn betraande gezicht zag, sprongen ook de tranen in zijn ogen. Zijn bevende infuushand bracht hij voor z’n mond. Ik wilde en kon hem alleen maar een hele dikke knuffel geven.

Gewoon hem zachtjes wiegend in m’n armen houden zolang het nog kon, snikkend in zijn oor fluisterend ónze eigen woordjes;

“Ach gossie mannetje toch, aku cinta pada mu’tje Jemputje, for ever and ever! Ik laat je nooit los. Dat weet je toch!”

“Maar ik doe zo gemeen tegen je. Ik wil niet boos zijn op je.”

“Lieverdje dat is niet erg. Ik hou toch van je. Het is goed jochie.”(blz 142)

Nadat Ambri zijn doodvonnis had vernomen moest hij in het reine zien te komen met zichzelf en zijn familie. Hij moest zijn ingevlogen zusje laten weten dat hij homo was. Dat lukte hem niet en daarom deed ik het maar. Hieronder volgt een deel van het gesprek met haar daarover;

“Toen zij zich een beetje herpakt had, reageerde ze geheel volgens de wetten van haar geloof.

“Maar dat mag niet in de Islam. Hij kan niet gay zijn. Hij is nooit gay geweest. Dit komt allemaal door jou.”

Ja hoor, kom maar op, die kan er ook nog wel bij. Ik was toch al de gebeten hond dus zoveel maakte het ook niet meer uit.

“Kakcik,.....waarom denk je dat hij uit Maleisië is weggegaan? Dat komt omdat hij daar nooit gelukkig had mogen worden.”

“Ja dat mocht wél. Natuurlijk in mijn land zijn ook van die mensen dat weet ik, maar zij mogen er niets mee doen. Zij mogen ook gelukkig worden maar zonder,.....” (blz 177)

Nu dat zij op de hoogte was moesten we er wel voor zorgen dat Ambri met Islamitische eer begraven zou worden. Dat zou nooit kunnen als de imam wist dat hij een homo zou gaan begraven. Ik moest een stap terugdoen en mij als 'vertegenwoordiger van de familie' gaan opstellen. Zelfs nog tijdens de begrafenis;

“Ik stond daar helemaal in mijzelf gekeerd, moederziel alleen, hoewel ik wist dat mijn pa en moe vlak naast mij stonden. Ik moest sterk blijven. Niet huilen,..niet huilen. De tranen zouden pas mogen komen nadat de imam het ‘Salaat al-djanaaza’, de zegening over Ambri had uitgesproken, daarna zou er niets meer mis kunnen gaan.” (blz 218)

Toen ik aan “Ik wil niet gaan naar dood” begon merkte ik naar gelang ik verder kwam, dat ‘echte liefde zo mooi en intens is’. Maar ook dat het geloof ‘echte liefde’ in de weg kan staan. Verder wilde ik duidelijk maken dat de perceptie mbt homoseksualiteit zich nog altijd richt op de seksuele daad, terwijl het zich zou moeten richten op de liefde die twee mensen voor elkaar voelen. Bij een hetero-stel richt zich de aandacht toch immers ook niet op die 'vleselijke behoeften', waarom bij de homoseksualiteit dan wel?

Met mijn boek wil ik de lezer ‘echte liefde’ laten ervaren. ‘Echte liefde’ is sterker dan het geloof. Door echte liefde kunnen menselijke drama’s een heel klein ietsiepietsie dragelijker worden. En echte liefde stopt niet. Zelfs niet na de dood. Ambri en ik wilden samen oud worden. In zekere zin is dat gelukt, want hij is niet meer uit mijn geheugen weg te denken.